

va transmite la generațiunile fiitoare, pentru eternizarea memoriei vóstre. Iér numele acellora cari 'mi aũ remasũ credincioși, se vorũ sãpa cu lit tere neșterse în adânculũ inimei melle, și suvenirea lorũ va fi unica mea consolare, în totũ restulũ vieței melle.

«Iér pe tine, sperjure trãdãtorũ Savva, și pe voi desertorilorũ, C. Duca, B. Caravia, B. Bãrlan, înrãutãțite Scure, G. Manu, Grigore Sutzu și alți fanarioți, cãti ați fostũ primii autori ai retragerii și a desființãrii óstei melle, vã lasũ în prada urei, a disprețului omenirei, vã lasũ în drãpta resplatã a lui Dumneșeũ și sub blãstemulũ posteritãții.»

Dupã acestũ amarũ discursũ, hotãrãrea plecãrii lui Ipsilante fu imediatũ pusã în esecutare, și la 15 Iunie, priimindũ permissiunea de la autoritãțile Austriace, se îndreptã însoțitũ de Olimbie spre hotarulũ Țãrrei, la Riul-Vadulũ. Acolo fu popritũ de Bimbașa Anastasie Arghirocastritulũ, care-'i cerea cu forța lefile neplãtite a ostașilorũ ce avea sub dẽnsulũ, adãogẽndũ, pe lângã acẽstã cerere, și multe alte amenințãri. Ipsilante, vãdẽndũ neînduplecarea numitului fu nevoitũ a responde, din propria sa casettã și din împrumuturi ce fãcu de la cei de pe lângã dẽnsulũ, cincisute galbeni, și astũ-felũ scãpã de numitulũ Arghirocastrit. Trecẽndũ hotarulũ, Ipsilante intrã în carantina Austriacã împreunã cu frații sãi Nicolae și Gheorghie Ipsilante, cu G. Orfano, Garnofski, Cavaleropulo și alți șapte intimi ai sãi, cari